

A – Deuteronomium 8,2-3.14-16a - Johannes 6,51-58

Sacramentsdag, beste mensen, gaat niet over de zeven sacramenten van de kerk, maar wel over dat ene, de Eucharistie, dat centraal staat in het leven van de gelovige kerkgemeenschap.

Van oudsher hebben mensen het even moeilijk gehad als wij om, met woorden alleen, zin te geven aan het "waarom" van hun bestaan.

Daarom doen wij in de kerk een beroep op "tekens", sacramenten, die niets anders zijn dan pogingen om het onzegbare te zeggen aan elkaar.

Daarom roept Jezus ons vanmorgen op om zijn vlees te eten en zijn bloed te drinken. Het is allicht overbodig te zeggen dat we zo'n krasse taal symbolisch moeten interpreteren.

Dat geldt ook voor het manna dat we herkenden in de eerste lezing van vandaag, over de levenstocht door de woestijn:

'denk aan heel die tocht door de woestijn
al die veertig jaren... een hele generatie lang
en wat heb je niet meegemaakt!

Honger heb je geleden en dorst maar de Heer heeft je water gegeven om je dorst te lessen en Manna om je te verzadigen.

Een prachtig iets dat Manna, letterlijk betekent het: WAT IS DAT?

Soms vragen we ons ook nu nog af: 'Wat is dat, dat mij de kracht gaf om door te gaan?' Wat is dat?

Manna is het beeld van Gods genade, van zijn omhelzende verwarmende nabijheid: 'Wat er ook gebeurt, Ik ben met je, Ik zal je sterken.'

Het evangelie van Johannes van vandaag is een uittreksel uit de lange redevoering die Jezus hield na het wonder van de broodvermenigvuldiging.

De Joden die van Jezus hoorden "wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, die bezit eeuwig leven" waren er op uit Jezus aan hen te binden want zo'n man die zomaar voor eten en drinken kon zorgen, dat zagen ze wel zitten. Maar Jezus zag het zo niet, het voedsel en de drank die Hij aan de mens geeft, dat zijn de woorden en daden van de Heer die Hij overdraagt. Doen zoals Hij doet en leven zoals Hij leeft, dat is leven in eeuwigheid.

Zusters en broeders, de woorden van vandaag zijn ook de woorden van Jezus op het Laatste Avondmaal.

Hij zegende het brood en de wijn, noemde ze zijn lichaam en zijn bloed, brak het brood en gaf het aan zijn leerlingen.

Hij gaf hun ook wijn en Hij zei: Blijf dit doen om Mij te gedenken.

En Hem gedenken is niet bloed doen vloeien, want dat is heel ver van Hem af.

- Het bloed van mensen in Nigeria die vermoord worden door de waanzinnige moslimterroristen van Boko Haram.
- Het bloed van moslims en christenen die elkaar uitmoorden in de Centraal Afrikaanse republiek.
- Het bloed van de burgeroorlog in Syrië en zelfs in oostelijk Oekraïne.
- Het bloed van ... we kunnen blijven doorgaan.

Zoveel bloed, zoveel wreedheid, zoveel waanzin.

En daarin de woorden van Jezus: Blijf dit doen om Mij te gedenken.

En Hem gedenken, dat is liefde en geen haat, dat is grootmoedigheid en geen hoogmoed, dat is vergeving en geen wraak, dat is vrede en geen bloedvergieten. Dat is brood van het leven, niet van de dood.

Sedert eeuwen hebben allerlei kunstenaars en ambachtsslui vorm gegeven aan de symboliek rond de eucharistie (wat letterlijk "dankzegging" betekent). Taferelen uit het Oude en Nieuwe Testament zoals het offer van Melchisedek, of van het manna, de broodvermenigvuldiging, de twee vissen en vijf broden, de pelikaan die met zijn bloed zijn jongen voedt ... We vinden ervan in de oude communiebanken, ook in deze kerk. Ook ambo, altaartafel en tabernakel, het zijn verwijzingen naar het levensoffer van Jezus.

Het offer als een houding om zich weg te cijferen ten voordele van een medemens heeft geen goede pers. Het staat haaks op een ego cultuur.

Elk vruchtbaar mensenleven volgt de weg van de graankorrel.

Jezus heeft zich gegeven en zo het verbond van trouw bevestigd dat zijn Vader met de mens was aangegaan.

Dat is ook wat wij geloven: dat Jezus het Brood van het leven is, dat Hij één is met de Vader, en dat God in Hem zichtbaar is geworden. Daarom komen we hier samen, want eucharistie vieren is de weg van Jezus willen volgen. Hier gedenken we dankbaar wat Hij voor ons, mensen, heeft gedaan.

Maar eucharistie wordt pas echt eucharistie wanneer we ze na de viering mee naar huis nemen, en ze in ons dagelijks leven omzetten.

We hoeven ons daarbij niet af te vragen in hoever en op welke manier die Christus in de eucharistie aanwezig is. We kunnen ons beter afvragen in hoever en op welke manier die Christus in onze wereld aanwezig zal zijn door onze zorg voor liefde en rechtvaardigheid.

Méér dan 50 jaar geleden, op kamp met de Chiro, gingen we in een Waals dorpje naar de Mis, de eucharistieviering, die toen nog in het Latijn werd opgedragen. Aan het einde van de Mis murmelde de pastoor: "Ite, missa est" en dan voegde hij er klaar en duidelijk aan toe in het Frans:

"Allez, vivre la messe!"

Ga de mis beleven! Doe hier de broodnodige zuurstof op om dit in het leven dat je leidt aan de buitenkant van deze kerk, waar te maken! Amen.

Bruno Jacobs

17 juni 2014